

ปัญหากฎหมายในพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551

ศึกษากรณีการนำมาบังคับใช้กับการให้หญิงอื่นตั้งครรภ์แทน โดยใช้เทคโนโลยี

ช่วยการเจริญพันธุ์ทางการแพทย์ในเชิงพาณิชย์¹

ภรณ์พรรณ จันทร์โสตา²

ปัจจุบันเทคโนโลยีมีความก้าวหน้ามากขึ้น วิทยาการและการเปลี่ยนแปลงไปของสังคมก็ย่อมเพิ่มมากขึ้นตามไปด้วยเช่นกัน จึงไม่แปลกที่จะมีเทคโนโลยีใหม่ๆ ปรากฏออกมาให้เห็นอยู่บ่อยๆ ไม่ว่าจะเป็นทางด้านใดก็ตาม ทั้งด้านวิทยาศาสตร์ เกษตร และรวมไปถึงทางการแพทย์ โดยปัจจุบันพบว่าเทคโนโลยีช่วยการเจริญพันธุ์ทางการแพทย์ หรือ Assisted Reproductive Technology (ART) หรือที่เรียกว่า อุ้มบุญ โดยใช้เทคโนโลยีนี้ เข้ามามีบทบาทสำคัญในกระบวนการแพทย์เพื่อทำให้เกิดการตั้งครรภ์ในคนไข้ที่ถูกวินิจฉัยแล้วว่าอยู่ในภาวะการมีบุตรยาก ผ่านการเคลื่อนย้ายเซลล์สืบพันธุ์ (เซลล์ไข่) ออกจากร่างกายของฝ่ายหญิง มาผ่านกระบวนการในห้องปฏิบัติการทางวิทยาศาสตร์ เพื่อให้เกิดการปฏิสนธิภายนอกหรือในรังไข่ก่อนย้ายตัวอ่อนที่ได้กลับคืนเข้าสู่โพรงมดลูก ซึ่งปัจจุบันอัตราความสำเร็จในแต่ละครั้งยังมีโอกาสสูงไม่ถึงร้อยละห้าสิบ ด้วยความก้าวหน้าของเทคโนโลยีช่วยการเจริญพันธุ์ในวันนี้ ส่งผลให้กระบวนการเหล่านี้มีความแม่นยำ รวดเร็ว และเสริมประสิทธิภาพการทำงานของนักวิทยาศาสตร์ในห้องปฏิบัติการร่วมกับการทำงานของแพทย์เฉพาะทางในทั้งกระบวนการให้มีความสมบูรณ์ และช่วยเพิ่มอัตราความสำเร็จได้มากยิ่งขึ้น จึงทำให้วิธีการนี้เป็นที่นิยมกันอย่างแพร่หลาย เนื่องจากเป็นวิทยาการทางการแพทย์ที่มีประโยชน์สำหรับคู่สมรสที่ไม่สามารถมีบุตรได้ด้วยวิธีตามธรรมชาติหรือคู่สมรสที่มีบุตรยาก ซึ่งวิธีการในการอุ้มบุญนั้น กระทำได้ทั้งวิธีการที่ใช้น้ำเชื้อจากฝ่ายชายของคู่ที่ต้องการมีบุตรผสมกับไข่ของแม่ผู้รับอุ้มบุญ และฉีดส่งในมดลูกของแม่ผู้รับอุ้มบุญ และวิธีการที่ใช้น้ำเชื้อและไข่จากคู่ พ่อ-แม่ที่แท้จริงนำไปผสมกันแล้วฉีดเข้าไปในตัว of แม่ผู้รับอุ้มบุญและรอจนกว่าทารกจะคลอดออกมา พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็กที่เกิดโดยอาศัยเทคโนโลยีช่วยการเจริญพันธุ์ทางการแพทย์ พ.ศ. 2558 จึงได้ถูกตราขึ้นเพื่อให้เกิดความสอดคล้องกับความก้าวหน้าทางวิทยาการ และเทคโนโลยีทางการแพทย์ในการบำบัดรักษาภาวะการมีบุตรยาก โดยสามารถช่วยให้ผู้ที่มีการมีบุตรยากมีบุตรได้โดยการใช้เทคโนโลยีช่วยการเจริญพันธุ์ทางการแพทย์ ซึ่งพระราชบัญญัตินี้จะกำหนดสถานะความเป็นบิดามารดาที่ชอบด้วยกฎหมายของเด็กที่เกิดโดยอาศัย

¹บทความนี้เรียบเรียงจากการศึกษาอิสระ เรื่อง ปัญหากฎหมายในพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551 ศึกษากรณีการนำมาบังคับใช้กับการให้หญิงอื่นตั้งครรภ์แทน โดยใช้เทคโนโลยีช่วยการเจริญพันธุ์ทางการแพทย์ในเชิงพาณิชย์ โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษา คือ รองศาสตราจารย์เรืองยศ แสนภักดี และคณะกรรมการสอบ คือ รองศาสตราจารย์สุเมธ จานประดับ และรองศาสตราจารย์ ดร. ปภาศรี บัวสุวรรณ

²นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต (วิทยาเขตบางนา) คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

เทคโนโลยีช่วยการเจริญพันธุ์ทางการแพทย์ให้เหมาะสม หากมีการนำประโยชน์จากการใช้เทคโนโลยีช่วยการเจริญพันธุ์ทางการแพทย์ไปใช้เพื่อวัตถุประสงค์อื่นนอกเหนือจากการแก้ไขปัญหามีบุตรยาก หรือการไม่สามารถมีบุตรได้ด้วยวิธีการตามธรรมชาติของกลุ่มสมรสแล้ว อาจนำมาซึ่งปัญหาอาชญากรรม กระทบต่อสถาบันครอบครัว และความสัมพันธ์ในครอบครัว อันอาจส่งผลกระทบต่อสังคมโดยรวมในประเทศ นอกจากนี้ โดยสภาพของการใช้เทคโนโลยีช่วยการเจริญพันธุ์ทางการแพทย์โดยวิธีการตั้งครรภ์แทนนั้น มีบุคคลที่เข้ามาเกี่ยวข้องหลายฝ่ายซึ่งอาจก่อให้เกิดปัญหาต่อบุคคลที่เกี่ยวข้อง โดยเฉพาะเด็กที่จะเกิดมาจากวิธีการดังกล่าว เช่น ปัญหาความเป็นบิดามารดาโดยชอบด้วยกฎหมาย ปัญหาความถูกต้องสมควรในทางจริยธรรม ศีลธรรม เป็นต้น

ประเทศไทย เป็นประเทศหนึ่งที่เจอปัญหาจากการรับตั้งครรภ์แทนเพิ่มมากขึ้นอย่างต่อเนื่อง ซึ่งโดยส่วนใหญ่แล้วนั้นการตั้งครรภ์แทนโดยอาศัยเทคโนโลยีช่วยการเจริญพันธุ์ทางการแพทย์มักจะมีจุดประสงค์เพื่อทางการค้าหรือเชิงพาณิชย์มากกว่าจะเป็นไปเพื่อการบำบัดรักษาความบกพร่องของร่างกายมนุษย์ อย่างเช่นในกรณีของสาวรับจ้างอุ้มบุญให้กับสามีภรรยาชาวออสเตรเลียโดยตกลงค่าจ้างอุ้มบุญ ภายใต้การติดต่อผ่านนายหน้าทางอินเทอร์เน็ต และการโฆษณาผ่านสื่อออนไลน์ในประเทศจีน สำหรับชาวจีนที่มีบุตรยาก หรือต้องการมีบุตร ซึ่งพบว่า มีขบวนการในการจ้างหญิงไทยเป็นเงินจำนวนถึง 400,000 – 500,000 บาท ต่อการอุ้มบุญ 1 ครั้ง โดยหญิงที่ถูกจ้างให้ตั้งครรภ์นั้น เมื่อคลอดบุตรแล้วก็ไม่ทราบว่า เด็กไปอยู่ที่ไหน หรือถูกนำไปที่ใด ซึ่งในกรณีดังกล่าวสำนักงานอัยการสูงสุดเคยตีความว่า การกระทำความผิดไม่เข้าข่ายการกระทำความผิดฐานค้ามนุษย์ของไทย นอกจากนี้ยังพบว่า ขบวนการดังกล่าวมีเงินหมุนเวียนและมีรายได้ที่ได้จากการกระทำความผิดดังกล่าวเป็นเงินจำนวนมาก ส่งผลให้การดำเนินการปราบปรามขบวนการดังกล่าวให้หมดไปเป็นไปได้ยาก เนื่องจากลักษณะการกระทำที่กระทำเป็นขบวนการในลักษณะข้ามชาติ และแม้ปัจจุบันพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็กที่เกิดโดยอาศัยเทคโนโลยีช่วยการเจริญพันธุ์ทางการแพทย์ พ.ศ. 2558 จะห้ามมิให้มีการตั้งครรภ์แทนเพื่อประโยชน์ทางการค้า รวมทั้งห้ามกระทำการเป็นคนกลางหรือนายหน้า โดยเรียก รับ หรือ ขอมจะรับทรัพย์สิน หรือประโยชน์อื่นใด เพื่อเป็นการตอบแทนในการจัดการ หรือชี้ช่องให้มีการรับตั้งครรภ์แทน แต่อย่างไรก็ดีนั้น ก็ยังไม่สามารถที่จะปราบปรามผู้กระทำความผิดและเครือข่ายที่เกี่ยวข้องได้ เนื่องจากขบวนการดังกล่าวมีลักษณะเป็นเครือข่ายข้ามชาติ มีเงินทุนหมุนเวียนในระบบจำนวนมาก แม้ถูกจับกุมก็ยังมีเงินในการต่อสู้คดีและกลับมากระทำความผิดอีก ด้วยประเด็นของปัญหาที่กล่าวมาข้างต้นนี้ ทำให้การตั้งครรภ์แทน หรือที่เรียกกันว่า “อุ้มบุญ” ที่ถือเป็นทางเลือกหนึ่งของผู้ที่ต้องการจะมีบุตร กลายเป็นดาบสองคมให้กับสังคมในปัจจุบัน

จากการศึกษาเห็นว่า ปัญหากฎหมายในพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551 ศึกษากรณีการนำมาบังคับใช้กับการให้หญิงอื่นตั้งครรภ์แทน โดยใช้เทคโนโลยีช่วยการเจริญพันธุ์ทางการแพทย์ในเชิงพาณิชย์ ยังคงมีประเด็นปัญหาต่าง ๆ ที่ทำให้เกิดข้อกังขาขึ้นเกี่ยวกับการบัญญัติกฎหมายในบางมาตราที่มีการบังคับใช้ในปัจจุบัน โดยวัตถุประสงค์ของผู้ศึกษาเพื่อต้องการแก้ไขปัญหที่เกิดขึ้น โดยศึกษาจากแนวคิด หลักการ และความเป็นมาเกี่ยวกับการตั้งครรภ์โดยใช้เทคโนโลยีช่วยการเจริญพันธุ์ทาง

การแพทย์ในเชิงพาณิชย์ และทำการวิเคราะห์ปัญหากฎหมายของประเทศไทยเทียบกับกฎหมายต่างประเทศ เพื่อเป็นแนวทางในการแก้ไขปัญหาให้สามารถนำไปใช้บังคับได้อย่างมีประสิทธิภาพให้มีความสอดคล้องกับสภาพสังคมไทยในปัจจุบันให้มากยิ่งขึ้น ซึ่งประเด็นของปัญหาที่ผู้ศึกษาทำการวิเคราะห์มีดังต่อไปนี้

ประเด็นที่หนึ่งปัญหาเกี่ยวกับนิยามการค้ำมนุษย์

การค้ำมนุษย์นับ ถือเป็นการกระทำที่ละเมิดสิทธิความเป็นมนุษย์ ซึ่งตามมาตรา 6 แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ำมนุษย์ พ.ศ. 2551 บัญญัติเกี่ยวกับการกระทำผิดอันก่อให้เกิดการค้ำมนุษย์ ซึ่งตามมาตรา 6 บัญญัติไว้เกี่ยวกับการแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบ กระทำอย่างหนึ่งอย่างใด จากบุคคลอื่น โดยวิธีการเป็นธรรมาจารี ชื่อ ขยาย จำหน่าย พามาจากหรือส่งไปยังที่ใด หน่วงเหนี่ยว กักขัง จัดให้อยู่อาศัย หรือรับไว้ซึ่งบุคคลใด โดยข่มขู่ ใช้กำลังบังคับ ลักพาตัว ฉ้อฉล หลอกลวง ใช้อำนาจโดยมิชอบ ซึ่งวิธีการเหล่านี้เรียกว่าเป็นการค้ำมนุษย์ แต่เมื่อพิจารณาในกรณีการตั้งครรภ์แทนหรือการอุ้มบุญนั้น พบว่าการกระทำนี้ไม่เข้าข่ายความผิดตามมาตรา 6 เนื่องจากการตั้งครรภ์แทนกันหรือการอุ้มบุญนั้น คือ การตั้งครรภ์โดยอาศัยเทคโนโลยีต่าง ๆ ทางทางการแพทย์ในการช่วยให้เกิดการตั้งครรภ์ด้วยการนำตัวอ่อนที่เกิดจากไข่ หรืออสุจิของสามีภริยากับไข่ หรืออสุจิก่อนอื่น (แต่ห้ามใช้ไข่ของหญิงที่รับตั้งครรภ์แทน) นำมาเก็บไว้แล้ว นำเข้าไปใส่ในอวัยวะสืบพันธุ์ของหญิงอื่นเพื่อให้ตั้งครรภ์แทน โดยข้อกำหนดผู้ที่ให้ขอให้มีการอุ้มบุญนั้นมิเงื่อนไขต่าง ๆ ตามกฎหมาย ด้วยเหตุนี้ การรับตั้งครรภ์แทน หรือการอุ้มบุญนั้นในหลายกรณีจึงไม่เข้าข่ายการกระทำความผิดของผู้ซึ่งถูกเรียกว่าเป็น นายหน้าในการจัดหาบุคคลหรือการค้ำมนุษย์ จึงทำให้ผู้กระทำตนเป็นนายหน้าในกรณีการรับตั้งครรภ์แทน หรือการอุ้มบุญนี้จึงไม่มีความผิดตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ำมนุษย์ พ.ศ. 2551

ประเด็นที่สองปัญหาเกี่ยวกับการกระทำของคนกลางหรือนายหน้า ตามมาตรา 27

นายหน้า คือ บุคคลที่ตกลงเป็นคนกลางทำหน้าที่ชี้ช่องให้ตัวการเข้าทำสัญญากันระหว่างบุคคลตั้งแต่สองฝ่ายขึ้นไป ซึ่งสิ่งที่นายหน้าจะได้รับจากการเป็นคนกลางของทั้งสองฝ่าย คือ ค่าส่วนต่างจากจากข้อตกลงในการทำสัญญาหรือเรียกว่าค่าบำเหน็จ แต่แม้ไม่มีข้อตกลงกันก็ต้องให้ตามธรรมเนียม ซึ่งขึ้นอยู่กับท้องถิ่นและธรรมเนียมปฏิบัติ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความพอใจของผู้ให้กับนายหน้า แต่เมื่อพิจารณาพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็กที่เกิดโดยอาศัยเทคโนโลยีช่วยการเจริญพันธุ์ทางการแพทย์ พ.ศ. 2558 ตามมาตรา 27 แล้วนั้นพบว่า มาตรา 27 กำหนดห้ามผู้ใดกระทำตนเป็นนายหน้าเพื่อเป็นการตอบแทนในการจัดการหรือชี้ช่องให้มีการตั้งครรภ์แทน แม้วานายหน้าจะเป็นเพียงคนกลางที่ชี้ช่องให้เกิดสัญญาระหว่างบุคคลขึ้น แต่บางกรณีการกระทำของนายหน้าก็ถือเป็นความผิดหากการกระทำนั้นเข้าข่ายการค้ำมนุษย์ขัดต่อหลักกฎหมาย โดยกฎหมายยังกำหนดความรับผิดของนายหน้าไว้ โดยกฎหมายฉบับนี้กำหนดอัตราโทษไว้ในมาตรา 49 ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน ห้าปีหรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ ซึ่งถือว่าเป็นอัตราโทษอย่างต่ำ จึงส่งผลให้ผู้กระทำความผิดนั้นไม่เกรงกลัว ทำให้มีการกระทำความผิดขึ้นอยู่บ่อยครั้ง

ประเด็นที่สามปัญหาเกี่ยวกับการตั้งครรภ์แทนเพื่อประโยชน์ทางการค้า

จากเหตุการณ์ที่ปรากฏอยู่ในปัจจุบันอย่างที่คุณทาบกันคือ การอุ้มบุญนั้น ถือเป็นธุรกิจหนึ่งที่เกิดขึ้นอย่างไม่ถูกต้องตามกฎหมาย แม้ว่าประเทศไทยจะมีกฎหมายรองรับเกี่ยวกับการตั้งครรภ์แทนด้วยเทคโนโลยีใหม่นี้แล้วก็ตาม แต่ปัญหาการอุ้มบุญเพื่อการค้าก็ยังคงไม่หมดไป เนื่องจากปัจจุบันการตั้งครรภ์แทนถือเป็นวิธีที่ได้รับความนิยมและใช้กันอย่างแพร่หลาย จึงทำให้กลายเป็นช่องว่างให้เกิดการกระทำผิดมากขึ้น แม้ว่ากฎหมายได้บัญญัติห้ามและกำหนดโทษทางอาญาเกี่ยวกับการดำเนินการตั้งครรภ์แทนเพื่อประโยชน์ทางการค้า ไว้ในพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็กที่เกิดโดยอาศัยเทคโนโลยีช่วยการเจริญพันธุ์ทางการแพทย์ พ.ศ. 2558 มาตรา 24 ซึ่งเป็นเช่นเดียวกับออสเตรเลีย อังกฤษ สหรัฐอเมริกาในบางรัฐ แคนาดา ยกเว้นแคว้นควิเบก และอิสราเอล ซึ่งกลุ่มประเทศเหล่านี้สามารถให้มีการตั้งครรภ์แทน เฉพาะแต่การรักษาการมีบุตรยากเท่านั้นการตั้งครรภ์แทนในเชิงพาณิชย์เป็นสิ่งผิดกฎหมาย แต่กฎหมายของประเทศไทยนั้นในกรณีการจัดหา การติดต่อ หรือเข้าร่วมใน การเจรจาต่อรองสัญญาโดยคนกลางเข้าข่ายตามมาตรา 6 แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551 แต่กฎหมายกลับไม่ถือเป็นความผิด เพราะไม่มีการกระทำความผิดอย่างหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551 กล่าวคือ ต้องเกิดเป็นเด็กขึ้นมาก่อน มิเช่นนั้นจะปรับเข้าเรื่องของคนกลางไม่ได้แม้ว่ากฎหมายจะกำหนดโทษไว้ตามมาตรา 48 แต่เมื่อเปรียบเทียบกับอัตราโทษตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551 แล้วพบว่าอัตราโทษดังกล่าวนี้ถือเป็นอัตราโทษที่ต่ำ ทำให้ผู้ที่ตั้งตนเป็นนายหน้าหรือคนกลางนั้นไม่เกิดความเกรงกลัวต่อการกระทำที่พึงจะได้รับ จึงมีการกระทำความผิดอันเป็นการฝ่าฝืนกฎหมายเป็นประจำ เพราะมุ่งหวังประโยชน์ทางการค้ามากกว่าผลร้ายจากโทษที่จะได้รับ กรณีข้างต้น นอกจากจะเป็นการกระทำที่ผิดกฎหมายแล้ว ยังเป็นการขัดต่อความสงบเรียบร้อย หรือศีลธรรมอันดีอย่างร้ายแรง

ประเด็นปัญหาที่สี่ปัญหาเกี่ยวกับความช่วยเหลือคุ้มครองเด็กที่เกิดจากการอุ้มบุญ

พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็กที่เกิดโดยอาศัยเทคโนโลยีช่วยการเจริญพันธุ์ทางการแพทย์ พ.ศ. 2558 บัญญัติเกี่ยวกับคณะกรรมการคุ้มครองเด็กที่เกิดโดยอาศัยเทคโนโลยีช่วยการเจริญพันธุ์ทางการแพทย์และอำนาจหน้าที่ไว้ เพื่อยกยอให้การช่วยเหลือแก่เด็กที่เกิขึ้นมา ตามมาตรา 6 ซึ่งบัญญัติว่าคณะกรรมการนี้มีบุคคลใดบ้าง ส่วนมาตรา 7 นั้น กำหนดอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการว่ามีหน้าที่อย่างไร แต่ทั้งนี้กลับพบว่า ทั้ง 2 มาตราที่กล่าวนี้ไม่ได้กล่าวเกี่ยวกับมาตรการในการช่วยเหลือเด็กที่เกิดจากการอุ้มบุญ และเหยื่อจากการตั้งครรภ์หรืออุ้มบุญไว้อย่างชัดเจนว่าจะมีกระบวนการ วิธีการ หรือมาตรการอย่างไรต่อเมื่อเกิดปัญหาขึ้น ควรให้การช่วยเหลือไปในทิศทางไหน เพื่อให้เด็กได้รับการคุ้มครองตามปณิญาสากล่าวด้วยสิทธิมนุษยชน อันว่าด้วยสิทธิที่ทุกคนจะได้รับการคุ้มครองตามกฎหมายตั้งแต่กำเนิด ซึ่งไทยเป็นภาคีด้วยนั้น แต่กฎหมายฉบับนี้ไม่ได้มีการบัญญัติให้มันชัดเจน ซึ่งหากมีการกำหนดให้กรณีการตั้งครรภ์แทนหรือการอุ้มบุญเป็นความผิดฐานค้ามนุษย์ เขื่อกก็จะได้รับการคุ้มครองและถือเป็นส่วนหนึ่งของระบบความยุติธรรมให้กับเด็กที่สมควรได้รับการคุ้มครองยังตามกฎหมาย เนื่องจากพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปราม

การค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551 หมวดที่ 4 ได้กำหนดมาตรการการช่วยเหลือและคุ้มครองสวัสดิภาพผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ไว้อย่างชัดเจน

จากการศึกษาปัญหากฎหมายในพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551 ศึกษากรณีการนำมาบังคับใช้กับการให้หญิงอื่นตั้งครรภ์แทน โดยใช้เทคโนโลยีช่วยการเจริญพันธุ์ทางการแพทย์ในเชิงพาณิชย์ ผู้ศึกษาขอเสนอแนะแนวทางแก้ไขปัญหาดังต่อไปนี้

1. แก้ไขเพิ่มเติมความในมาตรา 6 พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551 บรรคสอง เป็นดังนี้

จากเดิม

การแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบตามวรรคหนึ่ง หมายความว่า การแสวงหาประโยชน์จากการค้าประเวณี การผลิตหรือเผยแพร่วัตถุหรือสื่อลามก การแสวงหาประโยชน์ทางเพศในรูปแบบอื่น การเอาคนลงเป็นทาสหรือให้มีฐานะคล้ายทาส การนำคนมาข่มขืน การตัดอวัยวะเพื่อการค้า การบังคับใช้แรงงานหรือบริการตามมาตรา 6/1 หรือการอื่นใดที่คล้ายคลึงกันอันเป็นการขูดรีดบุคคลไม่ว่าบุคคลนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม

ควรแก้ไขเพิ่มเติมเป็น ดังนี้

การแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบตามวรรคหนึ่ง หมายความว่า การแสวงหาผลประโยชน์จากการให้หญิงอื่นตั้งครรภ์แทนโดยใช้เทคโนโลยีช่วยการเจริญพันธุ์ทางการแพทย์ในเชิงพาณิชย์ การแสวงหาประโยชน์จากการค้าประเวณี การผลิตหรือเผยแพร่วัตถุหรือสื่อลามก การแสวงหาประโยชน์ทางเพศในรูปแบบอื่น การเอาคนลงเป็นทาสหรือให้มีฐานะคล้ายทาส การนำคนมาข่มขืน การตัดอวัยวะเพื่อการค้า การบังคับใช้แรงงานหรือบริการตามมาตรา 6/1 หรือการอื่นใดที่คล้ายคลึงกันอันเป็นการขูดรีดบุคคลไม่ว่าบุคคลนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม

2. แก้ไขเพิ่มเติมความในวรรคสามของมาตรา 6 พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ.2551 ดังนี้

การกระทำของคนกลางหรือนายหน้า ให้ถือว่าผู้นั้นกระทำความผิดฐานค้ามนุษย์

เมื่อแก้ไขมาตรา 6 แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551 แล้ว ปัญหาอื่นที่นำมาวิเคราะห์ ก็จะสามารรถแก้ไขปัญหาดังกล่าวที่วิเคราะห์ไปได้ด้วย กล่าวคือ เมื่อแก้ไขให้ความผิดของการให้หญิงอื่นตั้งครรภ์แทนโดยใช้เทคโนโลยีช่วยการเจริญพันธุ์ทางการแพทย์ในเชิงพาณิชย์ เป็นความผิดฐานค้ามนุษย์แล้ว ปัญหาเรื่องการกระทำของคนกลางหรือนายหน้า ปัญหาการตั้งครรภ์แทนเพื่อประโยชน์ทางการค้า ก็จะหมดไป เนื่องจาก เมื่อเป็นความผิดฐานค้ามนุษย์แล้วโทษจะมีโทษสูงและผู้กระทำความผิดจะมีความเกรงกลัวต่อโทษที่จะได้รับและผลที่จะตามมาเมื่อกระทำความผิด อีกทั้ง เมื่อนำความผิดของการให้หญิงอื่นตั้งครรภ์แทนโดยใช้เทคโนโลยีช่วยการเจริญพันธุ์ทางการแพทย์ในเชิงพาณิชย์ เป็นความผิดฐานค้ามนุษย์แล้ว ในเรื่องของความช่วยเหลือคุ้มครองเด็กที่เกิดจากการตั้งครรภ์แทน หรือที่เรียกกันว่า เหยื่อที่เกิด

จากการกระทำความผิด ก็จะได้รับ ความคุ้มครองที่ครอบคลุมและชัดเจนมากกว่าความคุ้มครองตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็กที่เกิดโดยอาศัยเทคโนโลยีช่วยการเจริญพันธุ์ทางการแพทย์ พ.ศ. 2558

เอกสารอ้างอิง

กมลลา เทพวงศ์. “การคุ้มครองเด็กที่เกิดโดยอาศัยเทคโนโลยีช่วยการเจริญพันธุ์ทางการแพทย์ (อุ้มบุญ).” การอบรมหลักสูตร “ผู้พิพากษาผู้บริหารในศาลชั้นต้น” รุ่นที่ 11 สถาบันพัฒนาข้าราชการฝ่ายตุลาการศาลยุติธรรม สำนักงานศาลยุติธรรม พ.ศ. 2556.

จุฑามาศ น้ำเงิน. “ความรับผิดชอบทางอาญากรณีรับตั้งครรภ์แทน.” วารสารบัณฑิตศึกษานิติศาสตร์. คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

_____. “ความรับผิดชอบทางอาญากรณีรับตั้งครรภ์แทน.” วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต สาขากฎหมายอาญา. คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2559.

ปวีณัฐ ทองพานเหล็ก. “ปัญหาความรับผิดชอบทางอาญาบางประการตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็กที่เกิดโดยอาศัยเทคโนโลยีช่วยการเจริญพันธุ์ทางการแพทย์พ.ศ. 2558.” วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต สาขากฎหมายอาญา. คณะนิติศาสตร์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2560.

พระมหานันทภรณ์ ปิยภาณี และคณะ. “พุทธจริยธรรมกับแนวทางการแก้ปัญหา การอุ้มบุญในสังคมไทย,” วารสารสันติศึกษาปริทรรศน์ มจร, ปีที่ 7 ฉบับที่ 2 (มีนาคม-เมษายน 2562).